

Rigsdag er gaaet saa meget tilbage, at den er begen bort fra den Betragtning, som det danske Cancelli for over 50 Aar siden fandt overeensstemmende med Billighed og Ret, og i Aaret 1870 ved Lov har indskrænket den Raadighed, som Forældrene bør have over deres Børn. Jeg vil altsaa meget fraraade en saadan Bestemmelse og bede det høie Thing at stemme for det Endringsforslag, som vi have tilladt os at stille.

Formanden: Som ærede Medlemmer have hørt, har Mindretallet taget Forslaget under Nr. 1 til § 1 tilbage. Hvis Sagen optager det, vil det være bortfaldet. (Ophold). Det er saaledes bortfaldet.

Ordføreren: Jeg vil blot paa det Allerbestemteste modstige den sidste ærede Taler deri, at Befolkningen nu skulde have Ret til at nægte Vægerne at tage Vaccine af de Børn, som ere vaccinerede for offentlig Negning og uden Betaling. Det ærede Medlem maa ikke have hørt den Forklaring, som jeg gav af den paagjældende Cancelliskrivelse, da jeg maa antage, at han ellers vilde have søgt at imødegaae den. Dette har han imidlertid ikke gjort, og jeg skal derfor blot henholde mig til, hvad jeg allerede har udtalt i saa Henseende, idet jeg haaber, at det høie Thing vil fastholde sin tidligere Afstemning.

M. Andersen: Ja, jeg skal naturligvis ikke strides med Udvalgets ærede Formand om, hvorvidt Vægerne have denne Ret eller ikke, men det er konstateret, at der ikke er nogen Lov, hvorved de kunne gøre deres Ret gjældende, og at have en Ret, som man ikke kan bruge, har jo dog ikke nogen reel Betydning.

Justitsministeren: Jeg maa dog overfor det ærede Medlem, som kom tilbage til dette Spørgsmaal om den gjældende Ret, da det er et Synspunkt, som idelig kommer frem paany, fremhæve, hvad jeg for søgte i Rothed at forklare for ikke at blive altfor besværlig for det høie Thing, nemlig den store Forskjel, der er mellem Love og Anordninger og en administra-

tiv Resolution, hvorved et enkelt Tilfælde afgjøves. Jeg veed, at det er en Misforstaaelse, som meget ofte gjør sig gjældende, at en saadan enkelt Resolution opfattes og fremstilles som staaende lige med selve den Lov og Anordning, som den gaaer ud paa at fortolke eller anvende. Sa, i en vis Henseende er det — hvad jeg netop for en Forsigtigheds Skyld tilføiede — aldeles rigtigt, nemlig forsaavidt som, naar den competente Autoritet fortolker en Lov eller Anordning indenfor den Embedsmyndighed, som tilkommer den, saa ere de, til hvem en saadan Befaling rettes, pligtige til at adlyde; men deraf følger ikke, at denne enkelte Resolution lovrigt paa nogen Maade kan sættes ved Siden af Loven eller Anordningen selv. Den samme Autoritet, som har udstedt Resolutionen, eller den, der har taget Lov efter den — saaledes som f. Ex. Justitsministeriet efter Cancelliet — har den Forpligtelse, naar Tilfældet kommer frem igjen, at tage Spørgsmaalet op til frisk, samvittighedsfuld Døstelse, og hvis den saa finder, at der i det enkelte Tilfælde har fundet en urigtig Anvendelse Sted af den gjældende Anordning eller Lov, saa er den langtfra bunden ved en saadan enkelt Resolution, som tidligere er truffen. Det kan hændes, at der kan affattes en urigtig Resolution; der er nemlig en overordentlig stor Forskjel mellem den Omhu, der kan anvendes paa Udarbejdelsen af en Lov eller en Anordning, og den Omhu, som det er muligt at anvende ved en hvilken som helst Afgjørelse af et enkelt Tilfælde, og derfor maa man ikke forlange, at der ved de Hundreder og atter Hundreder af Resolutioner, som gives, altid saaledes kan passes paa hvert enkelt Ord, at det ikke i et enkelt Tilfælde skulde kunne see ud, som om Resolutionen strakte sig videre, end den i Virkeligheden skulde. Dette er et overordentligt vigtigt Synspunkt at fastholde, for at der ikke skal fremkomme Misforstaaelser med Hensyn til saadanne Resolutioner, og dette tror jeg navnlig at maatte fremhæve ligeoverfor det ærede Medlem ved denne Leilighed. Jeg mistjender derfor slet ikke Cancelliets Autoritet i mange Tilfælde; thi det vilde være taabeligt og urimeligt; men man maa heller ikke paa staae, at enhver som-